

Még Napolitanóról

VISSZHANG - LVII. évfolyam, 19. szám, 2013. május 10.

Szécsi Éva Napolitanóról szóló írása különleges politikust és izgalmas történelmi korszakváltásokat mutat be az olvasónak (*Egy igazi olasz, ÉS*, 2013/18., máj. 3.). Egy-egy mondata mögött sorsfordulók mélysége húzódik meg. Van ennek a felemelő életútnak egy jelentős, a magyar baloldal számára is fontos lépése. „*Már nincsenek nagy talányok, alternatívák. Napolitano 1991-ben feloszlatja a pártot és csatlakozik a Democratici di Sinistra (Baloldali Demokraták) szövetségéhez.*” Az 1991-es kongresszus résztvevője voltam Riminiben, ahol megalakították a Partito Democratico della Sinistrát Achille Occhetto vezetésével, és alakult még két kommunista párt is. Massimo D'Alema (később miniszterelnök, az „olajfa” kezdeményezője) és Piero Fassino (most Torino polgármestere, Nagy Imre tisztelője) is ott volt a vezetésben. Kortársaim, akiket a nyolcvanas években ismertem meg, és akiknek nagy szerepük volt abban, hogy az MSZP az európai baloldalhoz utat talált. Nekik köszönhetően Napolitano azon az éjszakán másfél órán keresztül beszélgetett velem, mert fontos volt az olasz baloldal számára, hogy Magyarországon a szociáldemokrácia, vagy, ahogy ő fogalmazott, a demokratikus szocializmus megerősödjön. Saját tapasztalataiból merítve azt tanácsolta, hogy világos politikai értékválasztás alapján és nyitottan, a demokratikus erők együttműködésére alapozva politizáljunk. Mondta 1991-ben! Ez az inspiráció, amit megosztottam az MSZP vezetésével, és azok az ismeretek, amelyeket később is a PDS-ben szereztem, segítettek abban, hogy az 1994-es választásokon az MSZP többséget szerezzen. Hatása a magyar baloldalra akkor meghatározó volt. Intellektuális igényesség, következetesség, nyitottság jellemzi Napolitanót. Helyes, ha ma is figyelünk rá az MSZP-ben és a demokratikus ellenzék más pártjaiban.